

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a Mgr. Evy Kyselé v právní věci **žalobce: I. D.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Vlčkem, CSc., advokátem, se sídlem Běluňská 258/68, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 2356/2003 - 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu JUDr. Vladimíru Vlčkovi, CSc., se sídlem Běluňská 258/68, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 2501/VL - 07 - HA08 - 2003 ze dne 20. 11. 2003 nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by představovaly pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy. Zmínil pouze drobné potíže s kazašskými obyvateli jeho vlasti, problémy s bydlením a splácením dluhu na Ukrajině a dále snahu

o legalizaci pobytu v České republice. Žalovaný tak po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ukládajících procesní povinnosti správnímu orgánu. Tyto své námitky však nijak blíže nekonkretizoval. Dále namítal porušení § 12 a § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem uvedeného soudu ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 2356/2003 - 25, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovateli azyl pro nesplnění podmínek zákona o azylu neudělil, jelikož jím uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu § 12 tohoto zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 a 14 a o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. V jejím textu pouze znovu uvedl tvrzená porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a konstatoval, že při projednávání opravného prostředku došlo k pochybení. Zároveň požádal o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Prostřednictvím ustanoveného zástupce dále doplnil, že žalovaný nezjistil úplně a přesně skutkový stav věci při posuzování situace v Kazašské republice, zejména s ohledem na diskriminaci některých národnostních menšin. Za pronásledování lze považovat též opatření působící psychický nátlak nebo jiná podobná jednání, pokud jsou trpěna orgány v zemi původu, a která se proto výrazně promítají v existenčních možnostech příslušníků menšin. V této souvislosti stěžovatel vyslovil nesouhlas s povrchním hodnocením situace v Kazašské republice, tak jak je uvedeno v žalovaným použité informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky, a odkázal na další četné materiály dokumentující stav v Kazašské republice (např. materiály Amnesty International), z nichž vyplývá složitost situace menšin ve stěžovatelově vlasti. Proto tvrdí, že došlo k vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nebyla dostatečně zjištěna a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného měl zrušit. Tím je dán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit,

že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítal porušení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Ke konkrétním námitkám vůči informacím českého Ministerstva zahraničních věcí a případnému použití dalších informačních zdrojů zdejší soud konstatuje, že aby mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítal v řízení před Krajským soudem v Ostravě. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námítky vůči postupu žalovaného ve správním řízení nyní v řízení o kasační stížnosti je tedy uplatnění takové vady správního řízení již v řízení před krajským soudem ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Námitky, o které nyní stěžovatel opírá kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., by věcně mohly odpovídat té z obecně formulovaných námitek, kterou stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem a která směřovala do porušení § 32 odst. 1 správního řádu, pokud by tento poukaz na příslušné ustanovení správního řádu byl doplněn i skutkovými tvrzeními, jež by odpovídala tvrzením, jež nyní stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti. Bylo-li stěžovatelovo tvrzení ohledně porušení § 32 odst. 1 správního řádu shledáno žalobním bodem, pak námitky, které v tomto směru stěžovatel nyní uplatňuje v kasační stížnosti, takto obecně vymezený žalobní bod zřetelně přesahují. Proto ohledně této námítky Nejvyšší správní soud

uzavírá, že se opírá o jiné důvody, a sice zřetelně konkrétněji vymezené, než které byly uplatněny v řízení před Krajským soudem v Ostravě, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněny být mohly, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. V této části tedy Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2004, č. j. 24 Az 2356/2003 - 35, byla stanovena za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Celkem tedy 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu